

65 Het getal 12

Waar is de stad met de twaalf poorten, genoemd in het Openbaringenboek, geografisch gezien? Hier, en nergens anders. Waarom zien wij hem niet? Omdat wij hem buitensluiten! Ieder van ons heeft een (magnetische) muur om zich heen, die het goddelijke licht verhindert onze microkosmos binnen te vallen. Onze muur heeft twaalf vensters, die alleen het licht van het gevallen universum binnenlaten. Dat is de reden dat het huis Zwarts op Grimboudplein nummer 12 staat. Het symboliseert de oude microkosmos, die donker is, somber en groezelig.

Maar als we de wetenschap van de transfiguratie leren, zoals Harry doet, en de goddelijke geest komt ons leven binnen, gaan in de Ligusterlaan de twaalf lichten uit. Onze microkosmos heeft zeven magnetische ringen, of muren, waarvan op dit moment de zevende actief is en de andere zes volledig latent zijn. Maar als Harry wordt geboren in Godrics Hollow, uit de lelie, en het hert hijgt naar het levende water, begint de zesde ring tekenen van leven te vertonen. Voorzichtig gaat een klein rond raam open, als een stralende ster die de geboorte aankondigt van iets wat uiterst zuiver is, onzelfzuchtig en liefdevol. Dat is Sirius, de heldere morgenster, die verschijnt aan onze microkosmische hemel. De uitgang naar de hemel wordt geopend.

Dan begint een pijnlijk proces van losmaken. Het is pijnlijk om los te raken van onze ankers in dit universum. Dat is het 'zwarte proces' of het 'nigredo'. Maar elke keer als we een binding loslaten, wordt een van de twaalf oude lichten zwakker en straalt Sirius helderder. Dat hoort bij het 'witte proces' of 'albedo'. Het zwarte proces van sterven en verlies wordt goed gemaakt door het witte proces van het worden van Strijder van Perkamentus. In plaats van spijt te hebben van het verlies van de vergankelijke glorie van het gevallen universum, keren wij ons tot het licht van de 'hier levende heer'. Dit verlangen naar God en het drinken van het levende water wast onze kleren wit.

Maar, zoals we weten, verdwijnt Sirius weer uit het zicht. Hij gaat door de Poort van Saturnus. Wij kunnen hem daar niet meer zien, omdat het licht van het nieuwe Jeruzalem van zo uitzonderlijk hoge vibratie is, dat het voor ons onzichtbaar is. En de oude lichten worden alsmaar zwakker. Zal er ooit een einde komen aan de duisternis? Maar het *rubedo*-proces wacht om de hoek. Wij hebben al onze aardse bindingen losgelaten en onze verlangens volledig gezuiverd. Dan komt de dag dat we oog in oog staan met onze eigen Voldemort. Driemaal belooft hij ons grote rijkdom, roem en macht. Maar drie keer wijzen wij hem af, omdat onze ogen zijn gericht op onze onzichtbare ster van hoop en vervulling. En dan zakt het grimmige oude huis, met zijn twaalf vervuilde ramen, in elkaar en vervalt tot stof. En het blijkt dat achter de oude muren twaalf schitterende poorten wijd open staan, toegang gevend aan het verheven goddelijke licht, van onuitsprekelijke majesteit. Elke poort transformeert het licht naar zijn eigen vibratie, daarbij de ontvanger vervullend van twaalf heilige krachten, waarmee alle mogelijkheden van het goddelijke universum kunnen worden

ontwikkeld. En wie zien wij naar ons grijzen? Het is Albertus Perkamentus, die ons is voorgegaan naar King's Cross, het station vanwaar de trein ons naar het Nieuwe Jeruzalem zal brengen.

En plotseling treft een vlammeende pijn ons hart. Wij herinneren ons al die mensen die we gekend hebben en die rondzwerven door die wrede oude wereld. Blijven we hier met Perkamentus, de zoetgeurende atmosfeer van vrede en geluk inademen, of gaan we terug naar beneden, diep in de modderpoel, om 'Gods Kracht' naar de oppervlakte, naar de frisse lucht te brengen. Wat kiezen wij?